

отъ това, на какъдъ сѣ клоняли помислитъ на Българскыйтъ Господарь. Не можемъ каза че новопросвѣщенныйтъ князь Българскый трѣбало да ся двои, въ страхуваніе за послѣдицытъ отъ прибързанѣ рѣшителность. Между заискваніята на западнытъ учители въ Бориса съзрѣвала мисльта, осъщественіето на коѣто доказва дълбокото разбирање на същественнытъ условия на Римско-византійскытъ распрѣж. Тази мисль, ако ся не лъжѣ, е заронило въ душытъ на Българскый царь знаменитото посланіе на Патріарха Фотія, коѣто го насърчалъ кѣмъ самостоятелность, коѣто подобавала на държавытъ му. Това посланіе кѣмъ Бориса-Михаила — едно отъ великолѣпнытъ творенія на геніялнаго Фотія — не е само краснорѣчиво поученіе — наставленіе : то е актъ отъ едно твърдѣ голѣмо историческо значеніе. Каквото и да казувать за недостѣпностьтъ на изложеніето му за единъ ново просвѣтенъ умъ, каквото и да дръцкать за смисльтъ му, изложенъ въ классическѣ формѣ, че надминувалъ разбирањето —